

[Jens Peter Jensen.]

disse ting. Det, som man vil gennemføre her, har intet som helst med besparelser at gøre. Det er udtryk for finansministerens ulykkelige opfattelse af, at finanspolitikken skal strammes og først og fremmest ved at øge statens indtægter, ved at øge skatte-trykket. Der er ikke én kroners besparelse i dette, men der er mange millioner kroners forøgelse af skattetrykket, en belastning af erhvervslivets likviditet, en belastning af vore muligheder for at øge vor produktion, effektivitet, beskæftigelse, eksport og valuta-indtjening. Det er det, der er tale om. Derfor er det ikke rimeligt at drage en parallel fra sparebestræbelserne, spareforhandlingerne, til det lovforslag, som vi behandler her.

Jeg lagde mærke til, at den højtærede finansminister blev lidt lydhør, da jeg mindede om, at der i nogle af de henvendelser, der er optrykt i betænkningen, er nævnt muligheden for en afvikling over 5 år i stedet for det, som lovforslaget oprindeligt indeholdt, og som nu er blevet udvidet med 1 år.

Må jeg sige for at undgå enhver misforståelse, at det er venstres primære ønske at fastholde den nuværende lovgivning. Heri ligger altså ikke en erkendelse af, at denne lovgivning er forkert, og at det er en, vi skal se at komme af med. Aldeles ikke. Men så må jeg da føje til, at et beskedent flertal her i tinget er rede til at gennemføre en lovgivning, der går direkte imod venstres primære ønsker og holdning. Det er den reelle situation, at det, som for os er væsentligt, bliver udraderet. Det vil påvirke de vilkår, det praktiske erhvervsliv skal arbejde under.

Jeg lagde mærke til, at den højtærede finansminister ligesom var villig til — sådan måtte jeg opfatte det — at genoptage en realitetsbehandling af lovforslaget om de forbedrede afskrivningsregler for maskiner m. v. Hvis det forholder sig sådan, at den højtærede finansminister har mandat — jeg kikker ned i baggrunden ved midtergangen — til at forhandle sig frem til en løsning, der gennemfører lovforslaget om maskinafskrivninger og forlænger afviklingsperioden i det foreliggende lovforslag til 5 år, finder jeg anledning til at overveje det nærmere og skal derfor henstille, at lovforslaget går til fornyet udvalgsbehandling mellem anden og tredje behandling.

Bernhard Baunsgaard: Ministeren havde nogle bemærkninger, som nu er blevet taget op af det ærede medlem hr. Jens Peter Jensen i anledning af, at jeg sagde, der var ingen fast linje i regeringens skattepolitik på dette område. Jeg vil gerne komme med et par bemærkninger til ministeren i denne anledning.

Ministeren anførte, at der dog var sket noget i mellemtiden; der var kommet en spareplan, og der var endelig problemerne omkring højkonjunktoren.

Må jeg tage det første først, spareplanen.

Der kan ikke være andre i denne sal, der var i tvivl om, at det var nødvendigt at spare, end netop regeringspartierne. Der kan ikke være andre. Det blev sagt dengang samstemmende af oppositionspartierne, at det var nødvendigt, at vi holdt igen, at vi sparede. Dette kan ikke være noget nyt, det kan kun være et forsøg på at lukke øjnene for den barske virkelighed.

Om højkonjunkturproblemerne. Da den højtærede finansminister jo er begyndt at fortælle om, hvad der er sket i udvalget, må jeg nok have lov at fortsætte en lille smule. Det kan vel så ikke være for meget at sige, at dengang gjorde disse betragtninger intet indtryk på ministeren, og jeg kan henvise til, hvad ministeren sagde som afslutning på første behandling — det står i Folketingets Forhandlinger den 29. november 1972, sp. 1509:

„Spørgsmålet om afskrivningsregler som led i konjunkturpolitikken har vi drøftet mange gange. . . Min opfattelse i dette øjeblik“

— det var altså den 29. november —

„er, at der i hvert fald ikke er noget særligt behov for at gøre det via afskrivningsreglerne.“

Men i dag siger ministeren altså, at det skal gøres via afskrivningsreglerne. Der er ingen fast linje i regeringens politik.

Ministeren stiller så det spørgsmål til de tre oppositionspartier: hvis man havde gennemført maskinafskrivningerne, ville man så have stemt for? Da jeg sagde det under første behandling og ministeren dengang konstaterede, at jeg var velvilligt indstillet, såfremt jeg kunne få klaret visse problemer, er der ingen mening i at stille et sådant spørgsmål til mig i dag. Men, hr. minister, det problem står jo tilbage, at dengang mi-